

NIELS AALBERTS

Doorbraak!

ZERO BUDGET MARKETING OP INTERNET

Een spannend jongens- en marketingboek in één

‘Zesendertig man, zes shows en dan blazen we de hele boel op.’

‘Sorry?! Hoe bedoel je?’ vraag ik in opperste verbazing.

‘Wat ik zeg, ik wil het exclusief houden. We gaan met z’n zesendertigen het podium op, doen zes te gekke shows en daarna houden we ermee op.’

‘Maar wie betaalt dat dan?’

‘Geen idee. Al ken ik misschien een paar partijen die interesse hebben in dit soort bijzondere projecten.’

‘En stél dat we het voor elkaar krijgen, wat me sterk lijkt, hoe krijgen we er dan mensen naartoe? Ik bedoel, met slechts zes shows kun je nauwelijks profiteren van positieve recensies en reacties. Mochten die er zijn, dan is het feest afgelopen voordat iemand er erg in heeft. Bovendien zijn de kosten gigantisch. Stel dat we de zalen vol krijgen, wat ik me niet kan voorstellen met een onbekende, debuterende band, dan zijn misschien nét de kosten eruit. Om wat over te houden zullen we op z’n minst meer shows moeten doen. Of starten met een kleiner orkest.’

‘Wat mij betreft niet.’

Zo verliep mijn eerste ontmoeting met Colin Benders, een Utrechtse trompettist met wilde plannen. We zaten die maandag in december 2007 voor het eerst tegenover elkaar in de kantine van de Hogeschool voor de Kunsten in Utrecht (HKU). Het was even na lunchtijd, al had ik de indruk dat Colin net uit bed was en nog stoned van de vorige

avond. Of van vanmorgen? Zijn vader Erik werkte voor de HKU en had via een collega vernomen dat ik als docent Music Management aan diezelfde hogeschool zijn zoon wellicht verder kon helpen met zijn muziek en wilde plannen. Ik vermoed dat Colin en ik vergelijkbare verwachtingen hadden van ons eerste gesprek. Een afspraak met een eenentwintigjarige trompettist klonk mij niet als de muzikale zil-
 vervloot in de oren. Pas later zou ik Colins wantrouwen jegens de ge-
 vestigde orde en muziekindustrie beter leren kennen. Ook hij zal zich
 weinig van onze eerste ontmoeting hebben voorgesteld. De stoned
 jongen met het baseballpetje, toe aan een douche, continu plukkend
 aan zijn warrige haar, beantwoordde min of meer aan mijn verwach-
 tingen (kansloos) en mijn aanhoudende vragen over praktische zaken,
 budget, kosten, financiering, succes en beren op de weg zullen hem
 bevestigd hebben in zijn idee van mij (die gast begrijpt er niks van, ik
 doe het lekker zelf). Ik deed een HKU-collega een plezier, hij zijn vader.

‘Maar wat heb je dan precies voor ogen?’ vraag ik.

‘Ik richt een Hiphop Orkest op. Ik heb thuis een album geprodu-
 ceerd dat alleen uitgevoerd kan worden met zesendertig muzikanten.
 Samen met de jongen die wat opnamekosten heeft voorgeschoten heb
 ik gesproken met iemand van een boekingskantoor – z’n naam ben
 ik even kwijt – die belangstelling heeft om het te boeken,’ antwoordt
 Colin. Er lopen meer lijntjes voor de financiering van zijn droom, zo
 blijkt.

‘Donica Buisman van de Culturele Zondagen in Utrecht heeft me
 afgelopen zomer zien optreden in Tivoli. Zij hebben wat budget om dit
 soort dingen te financieren. Verder heb ik meegedaan met een pro-
 ductie van productiehuis Oost-Nederland, dat gespecialiseerd is in het
 mogelijk maken van onmogelijke projecten. Die kun je eens bellen.’

‘Wat was dat optreden waar Donica je zag?’

‘Utrecht Centraal. Een feest waar ik met C-Mon & Kypski en andere bevriende bands, rappers en muzikanten optrad en we een liedje van mij speelden. *Sorry*. Staat ook op mijn album.’

‘Is die plaat af?’

‘Zo goed als.’

‘Wat ga je de komende tijd doen?’

‘Met Voicst mee. Ik leid hun blazerssectie tijdens de komende club-tour.’

We nemen afscheid van elkaar. Nog op de roltrap naar buiten bel ik zanger Tjeerd Bomhof van Voicst en vertel over het vreemde gesprek van zo-even. Tjeerd herkent Colin onmiddellijk in mijn omschrijving: ‘Vage gast inderdaad. Super getalenteerd.’ Door mijn werk in de muziekindustrie heb ik regelmatig contact met Tjeerd en ik vertrouw op zijn oordeel. Toch bel ik aansluitend Simon Akkermans, C-Mon van C-Mon & Kypski, en vraag hem om wat meer achtergrondinformatie. Colin heeft met Simon in zijn allereerste band gespeeld, Six of Your Best Friends, en zowel C-Mon & Kypski als Colin lopen met succes rond in de Utrechtse hiphopscene. Simon laat er geen misverstand over bestaan: ‘Colin is vaag, maar de getalenteerdste van ons allemaal.’ Mijn korte antecedentenonderzoek levert uitsluitend positieve respons op.

Het is half december, dus de muziekindustrie ligt traditiegetrouw op z’n gat. Het werk is gedaan, alle winkels liggen vol voor de feestdagen en dit jaar komen opnieuw net iets minder cd’s in de wasmand en onder de kerstboom terecht dan vorig jaar. Ik spreek met Colin af dat ik zowel Donica als Productiehuis Oost-Nederland (ON) bel om te polsen hoe serieus hun aanbod en belangstelling zijn. Eerlijk gezegd doe ik dat meer uit beleefdheid dan dat ik werkelijk geloof dat er iets

uitkomt. Ik weet dat ik beginnende muzikanten met mijn netwerk soms een extra duwtje kan geven en mijn idee is om er na een paar telefoontjes tussenuit te gaan, al vind ik het interessant om eens met partijen te praten die uit een deel van de muziekindustrie komen dat ik nauwelijks ken. Mijn achtergrond ligt bij traditionele platenmaatschappijen en mijn expertise bij artiestontwikkeling, marketing en promotie. Organisaties uit de culturele sector die spannende muzikale ideeën mogelijk maken spreek ik zelden.

Na het kerstreces neem ik allereerst contact op met Gijs Kerbosch van 100% Halal, een Amsterdams productiebedrijf dat commercials, tv-series, korte films en andere audiovisuele producties maakt. Gijs is een goede vriend van Colin en heeft hem op weg geholpen door de opnamen van zijn album te financieren en de eerste contacten met boekers en platenmaatschappijen te leggen. Vooralsnog heeft dat, buiten enig enthousiasme, weinig concreets opgeleverd, maar Gijs staat aan de basis van Colins ambitieuze muzikale ideeën. We spreken af om samen op te trekken en te kijken of we, door onze gezamenlijke netwerken met elkaar te verbinden, een paar stappen verder kunnen komen.

De volgende op mijn belijst is Mano Scheepbier. Als producent is hij verantwoordelijk voor de projecten waar ON aan werkt en hij heeft al eerder contact met mij gezocht op basis van mijn weblog Eerste Hulp bij Plaatopnamen (EHPO). Daar deel ik dagelijks mijn visie op muziek, de muziekindustrie en internet. ON is op zoek naar expertise en ervaring bij het uitbrengen en vermarkten van hun muzikale projecten. Mijn toezegging aan Colin om uit te zoeken of ON zijn plannen wil financieren, valt prachtig samen met hun zoektocht naar deze kennis en ervaring. Mijn eerste meeting met Mano in ON's standplaats

Deventer is positief. Een tweede bij mij thuis in Utrecht, over een intensieve en langdurige samenwerking en de financiering van Colins wilde ideeën, blijkt minder gemakkelijk dan Colin heeft doen voorkomen. Voor Mano's baas, artistiek en zakelijk leider Rob Kramer, is een duidelijke, herkenbare creatieve inbreng een absolute voorwaarde voor ON. In domweg een hoop subsidiegeld overmaken is hij niet geïnteresseerd.

Tot slot bel ik met Donica Buisman, die bevestigt wat Colin tijdens onze eerste ontmoeting vertelde: de organisatie heeft een budget van een paar duizend euro beschikbaar wanneer Colin zijn muzikale tour de force in première laat gaan op de Culturele Zondag in oktober 2008. Bij lange na niet voldoende om de kosten van repetities, organisatie, productie, marketing, promotie en het optreden te dekken, maar het is een begin.

Graag zou ik nu een lang verhaal kort maken door trots te vertellen dat zowel Rob van ON als Donica en de organisatie van de Culturele Zondagen zich in één gesprek door mij lieten overtuigen, hun medewerking toezegden, de euro's overmaakten en zo de repetities en het eerste optreden van Kytteman's Hiphop Orkest mogelijk maakten. Helaas. Ik tel in mijn agenda van 2008 minstens vijf afspraken met beide partijen, dagen, soms weken bedenktijd alvorens we eruit zijn. Logisch. Niet alleen moeten we elkaar leren kennen en vertrouwen, voors en tegens afwegen, kosten en opbrengsten calculeren, maar vooral uitgebreid en gedetailleerd bespreken onder welke voorwaarden zowel ON als de Culturele Zondagen meedoen. Voor ON is een herkenbare creatieve inbreng een essentiële voorwaarde, Donica zoekt een passende afsluiter van de maandelijkse Culturele Zondag. Bij veranderde eisen, omstandigheden en uitgangspunten informeren

we elkaar opnieuw en is extra bedenktijd nodig. Dat geldt voor alle betrokkenen. In die maanden krijgen we echter wel scherp voor ogen wat we belangrijk vinden, waar, wanneer en hoe we het Hiphop Orkest willen introduceren. Die weg is echter niet zonder hobbels.

De eerste hobbel die we nemen is Donica en de organisatie van de Culturele Zondagen ervan overtuigen dat Kytteman's Hiphop Orkest niet moet debuten in Vredenburg Leidsche Rijn, de tijdelijke locatie van Muziekcentrum Vredenburg langs de A2. Hulp krijg ik daarbij van Hein Bal alias rapper ParAdoX (kortweg PaX), vriend en huisgenoot van Colin, die zijn lichaamslengte en diepe stemgeluid inzet om mij bij te vallen en Donica te overtuigen. 'De Rode Doos', zoals het gebouw in Utrecht wordt genoemd, biedt ruimte aan zestienhonderd toeschouwers en Donica en de rest van de organisatie vinden het bij uitstek de locatie voor een knallende finale van de Culturele Zondag. Ik heb er geen lekker gevoel bij. Niet zozeer vanwege de bereikbaarheid en de afstand tot het centrum van de stad, maar vanwege het aantal stoelen. Vierhonderdvijftig betalende bezoekers voor het debuutoptreden van een onbekende Utrechtse act is een doorslaand succes in Tivoli's dependance De Helling (want uitverkocht), maar in Vredenburg Leidsche Rijn praat men in dat geval slechts na over twaalfhonderd lege stoelen, niet over de kwaliteit van het optreden. Een kwestie van perceptie.

Het duurt al met al enkele maanden en diverse gesprekken voordat Donica, de directeur van Vredenburg Leidsche Rijn en de organisatie van Culturele Zondagen instemmen met de verhuizing: het debuutoptreden van Kytteman's Hiphop Orkest zal op zondag 26 oktober 2008 plaatsvinden in Tivoli De Helling. Het blijkt achteraf strategisch, publicitair en commercieel een cruciale beslissing, elke minuut vergadertijd dubbel en dwars waard.

Een tweede hobbel, Colin zelf, blijkt lastiger te nemen. De samenstelling en omvang van zijn Hiphop Orkest staan voor hem vast: zesendertig muzikanten, geen man minder. Tijdens de drie jaar die hij in zijn flat in de Utrechtse wijk Overvecht werkt aan zijn debuutalbum, ziet en spreekt hij weinig andere mensen. Hij leidt een teruggetrokken bestaan en komt zelfs drie maanden nauwelijks zijn huis uit. Iedere goede muzikant is eigenwijs, Colin zo mogelijk nog eigenwijzer. Na enkele jaren bijna in eenzaamheid zijn plan te hebben uitgedacht is hij nauwelijks van zijn idee af te brengen. Samen met Rob en Mano, op cruciale momenten bijgevallen door Gijs, overtuigen we Colin er in een aantal gesprekken van om met een medium uitvoering van zijn Orkest te starten. Zesendertig wordt eenentwintig. Eén strijker, één blazer, een tweede drummer, tweede toetsenist en het kerkkoor sneuvelen, op voorwaarde dat we de extra-largeversie niet vergeten en realiseren zodra dat mogelijk is. Colin en Gijs zijn waarschijnlijk de enigen die geloven dat dat ooit een keer gebeurt, Rob, Mano en ik zijn allang blij dat we vijftien man uit Colins hoofd weten te praten. Wat overblijft is lastig genoeg om te bekostigen en mogelijk te maken: een drummer, bassist, toetsenist, percussionist, vier strijkers, drie blazers en negen rappers, geleid door een eenentwintigjarige trompettist/dirigent. Uiteindelijk maken we onze belofte aan Colin anderhalf jaar later waar, wanneer Lowlands de primeur krijgt van het extra large Hiphop Orkest. Plus zes man extra.

Nadat Hein en ik de organisatie van de Culturele Zondagen ervan hebben weten te overtuigen de show naar De Helling te verplaatsen, maak ik een afspraak met Tivoli's programmeur Johan Gijsen. Op het afgesproken tijdstip wandel ik Tivoli binnen, waar Johan mij vriendelijk maar zonder omhaal begroet met: 'Wat wil je, Aalberts?' Hij heeft haast en staat op het punt een vergadering in te gaan. We lopen

de kleedkamers van Tivoli in, maar houden onze jassen aan. Johan kent Colin uit het Utrechtse livecircuit, zijn optredens met C-Mon & Kypski, Relax en andere bands. Johan en ik kennen elkaar ook al enkele jaren; ik woon praktisch tegenover zijn zaal en een goede avond uit begint en eindigt vaak in Tivoli. Ik licht kort toe wat onze plannen zijn, vertel over de constructieve gesprekken met Donica, ON en ons voornemen om het eerste optreden van Kyteman's Hiphop Orkest van Vredenburg Leidsche Rijn naar zijn kleine zaal te verplaatsen. Het slechte nieuws bewaar ik voor het laatst: financiering van het geheel is ondanks de bijdrage van de Culturele Zondagen en ON's betrokkenheid nog steeds een groot probleem met eenentwintig Orkest-leden, licht, geluid, productie, begeleiding en minimaal twaalf repetities. Op dat moment zijn zes minuten van ons gesprek verstreken. Johan staat op om zijn vergadering in te gaan, en zegt bijna langs z'n neus weg: 'De zaal is oké en je mag de deur houden.' Daarmee scheldt hij ons de huur van De Helling kwijt en sponsort ons plan met vierhonderdvijftig tickets à zes euro bij een uitverkocht huis. In zes minuten is een grote kostenpost geschraapt en zevenentwintighonderd euro aan ons budget toegevoegd. Maar belangrijker: Johan bewijst een fantastische programmeur te zijn met een neus voor idiote maar veelbelovende muzikale ideeën. Hij staat daarmee aan de basis van het succes van Kyteman's Hiphop Orkest. Een halfjaar later onderstrepen we zijn gelijk door in *no time* tweemaal Tivoli's grote zaal uit te verkopen.

Al met al duurt het ruim een halfjaar, tot de zomer van 2008, alvorens het vertrouwen tussen alle partijen zo groot is dat we definitief met elkaar in zee gaan. Mijn zelfopgelegde limiet van enkele telefoontjes met ON en Donica is dan al ruim overschreden. De laatste zegt een financiële bijdrage toe voor de première op de Culturele Zondag van 26 oktober 2008. ON's zakelijk leider Rob Kramer wil op zich wel

met ons in zee gaan, maar liever een jaar later. Zijn budget voor 2008 is nagenoeg op en in elk geval niet toereikend om Kytteman's Hiphop Orkest mogelijk te maken. Na Johans toezegging namens Tivoli, Donica's bijdrage en enig aandringen van mijn kant ziet hij in dat het financiële plaatje gezonder is als meerdere partijen de lasten verdelen en neemt een voorschot op zijn budget voor 2009. Hij investeert mankracht en uren in de organisatie en productie en ON staat garant voor eventuele tekorten die ontstaan rond onze eerste show. Dat ik daarvoor programmeur Joey Ruchtie van het Noorderslagfestival heb weten te interesseren helpt ook. Noorderslag vindt traditiegetrouw plaats in het tweede weekend van januari en geeft ons wellicht de mogelijkheid om het Hiphop Orkest na Tivoli De Helling aan de rest van Nederland te presenteren en het niet bij één optreden in Utrecht te laten. Dat spreekt Colin ook aan. Hij volgt de gestage maar langzame vooruitgang die we boeken met belangstelling. Naast Donica's toezegging en ON's definitieve commitment blijken Tivoli's bijdrage en Joeys aanwezigheid bij onze debuutshow sleutelmomenten in de doorbraak van Kytteman's Hiphop Orkest in Nederland.

Maar zover is het nog lang niet. Terwijl ik samen met Hein en Donica overleg over de Culturele Zondag en het verplaatsen van ons optreden, met Johan over De Helling en met Rob en Mano over onze samenwerking, financiering, organisatie en voorbereiding, rondt Colin in mei 2008 zijn debuutalbum af. Het opnameproces is de inspiratie voor de titel, *The Hermit Sessions*. Als een soort kluizenaar heeft hij aan de veertien tracks gewerkt en, naar ik later begrijp, niet altijd in de beste mentale en lichamelijke conditie. Met nauwelijks inkomsten, en dus geen budget om boodschappen te doen eet hij wekenlang niet of nauwelijks. Of hij werkelijk kattenvoer eet waag ik te betwijfelen (al weet je het nooit met Colin...), maar zijn recept voor zelfgemaakte

uiensoep herinner ik me nog: een pan kokend water met uienringen. Een groter probleem is Colins psychische gesteldheid in die periode. Depressief, wisselende stemmingen, tegen het psychotische aan, als gevolg van drugsgebruik en een intense, verbroken relatie. Net als ieder ander lees ik dit pas rond het verschijnen van *The Hermit Sessions* in interviews. Voor die tijd laat Colin zich nauwelijks tegen mij uit over de achtergrond en het ontstaansproces van zijn album. Een uitgebreide reportage van journalist Gert-Jaap Hoekman in *Nieuwe Revu* waarin Colin open en eerlijk zijn verhaal vertelt, maakt dan ook grote indruk, en niet alleen op mij. Wanneer hij de master van zijn afgeronde album door mijn brievenbus gooit, spreekt slechts de muziek.

Met de master in handen start ik het traditionele rondje platenmaatschappijen, op zoek naar een contract, een label dat Colin wil tekenen en zijn muziek wil uitbrengen. Gezien mijn arbeidsverleden en netwerk in de muziekindustrie kom ik vrij gemakkelijk bij de belangrijkste maatschappijen binnen om *The Hermit Sessions* te laten horen en te vertellen over onze plannen in de herfst van 2008. De meeste mensen die ik spreek reageren vriendelijk en beleefd op Colins muziek en onze plannen ('Kan hij niet meer liedjes maken als *Sorry?*'), maar bellen niet terug. Ik loop lang genoeg mee om te weten wat het uitblijven van een reactie betekent: 'We vinden de muziek niet zo goed', en: 'Zoek maar een deurtje verder.' Ook nu nog begrijp ik deze reactie op basis van uitsluitend Colins studioalbum met schetsen van songs die op het podium tot leven komen in de handen van het Hiphop Orkest. In de zomer van 2008 kan niemand het succes bevroeden dat een jaar later volgt op de rug van die optredens. Uitsluitend op basis van de albumtracks hoort iedere professional in de muziekindustrie dat airplay lastig is en een hit onmogelijk. Ook ik zou Colin vriendelijk de deur hebben gewezen als ik bij een platenmaatschappij werkte en *The*

Hermit Sessions op mijn bureau had gekregen. Slechts twee maatschappijen lijken geïnteresseerd en bellen terug. De eerste haakt na verloop van tijd alsnog af, met de tweede raken we rond de repetities voor onze eerste show serieus in gesprek over een contract. We besluiten de show af te wachten en daarna te bekijken of we er tot tevredenheid van beide partijen uit kunnen komen.

Met de bijdrage van de Culturele Zondagen, Tivoli's toezegging over huur van de zaal, de verwachte opbrengst van de tickets en ON's garantstelling, start de voorbereiding van de repetities en de show. Iedereen gaat er voorlopig van uit dat het bij deze ene show blijft en met vereende kracht plant ON twaalf repetities in september en oktober. Colin neemt contact op met zo'n twintig muzikanten, rappers en MC's (*Masters of Ceremony*). Mano heeft in de tussentijd 'ja' gezegd tegen de directeursfunctie van popzaal Het Burgerweeshuis in Deventer, maar niet voordat hij uitgebreid uitlegt hoe jammer hij het vindt het Kytteman-project niet af te kunnen maken als producent. Maike Fleuren neemt zijn plaats in bij ON en start de planning en organisatie van de debuutshow op. De repetities verlopen voorspoedig. Colin begint met de zogeheten basisband (drums, percussie, bas en toetsen), breidt daarna uit met drie blazers en vier strijkers en doet de laatste repetities met de negen MC's erbij. Colin heeft nog steeds geen cent te makken en ook ON houdt zeer budgetbewust de hand op de knip. Bijna iedereen werkt vooralsnog 'voor niets' aan het project, ik ook. Rob, Mano en zijn opvolgster Maike zijn weliswaar in dienst van ON en ontvangen dus een salaris, maar uit het zeer krappe budget kunnen Gijs, ik en andere betrokkenen absoluut nog geen 'vergoeding voor verleende diensten' ontvangen. Vraag is zelfs of Gijs het aan Colin geleende geld om zijn album op te nemen ooit terugziet... Alleen de muzikanten vergoeden we vijftig euro per repetitie en honderdvijftig

euro voor de show in De Helling. Daar valt of staat immers alles mee. Regelmatig is me gevraagd waarom al deze mensen maandenlang voor niets of slechts een schamele vergoeding werkten aan dat malle idee van Colin. Ik heb dat weleens omschreven als het ‘Rattenvanger van Hamelen-effect’. Colin heeft de gave om mensen aan zich te binden, te laten geloven dat wat hij bedacht heeft werkelijkheid kan worden. Voor ieder van ons, en later voor het publiek, is dat blijkbaar voldoende om hem te volgen, geen vragen te stellen en aan de slag te gaan. Dubbeltjes, stuivers en centen worden uit alle hoeken geschraapt om het Orkest en de show in De Helling te realiseren. Tussendoor schaft Colin doodleuk en zonder overleg een gigantische trom aan voor percussionist Frank ‘Bink’ Wienk. Kosten: een paar honderd euro die we goed konden gebruiken. Niemand ziet er het nut van in, maar volgens Colin is het onmogelijk grote en onhandelbare ding ‘absoluut noodzakelijk’ voor het optreden.

Johan gaat ermee akkoord dat we op de dinsdag voorafgaand aan onze show De Helling in mogen om met alle Orkest-leden de hele dag te repeteren en ’s avonds af te sluiten met een generale repetitie. Voor nop. Na bijna elf maanden intensief en onbetaald werken aan het project is dit voor alle betrokkenen de eerste keer dat we Kytteman’s Hip-hop Orkest live en in volledige bezetting zullen zien en horen. Gijs, Rob, Maike, Mano en ik hebben slechts het album gehoord en enkele instrumentale flarden tijdens repetities. Die dinsdagavond horen en zien we Colins oorspronkelijke idee en muzikale visie voor de eerste maal uitgevoerd. Gijs, Maike en Colins vader Erik wonen de hele dag de opbouw en repetitie bij, maar Rob en ik komen pas aan het einde van de middag poolshoogte nemen bij de afsluitende generale repetitie. Tivoli De Helling ken ik slechts met het zaallicht uit en de bar open; ditmaal is het precies andersom. Het Orkest staat in volledige

bezetting op het brede podium, klaar om het eerste nummer in te zetten. De Orkest-leden, die ik op een paar na niet persoonlijk ken, lopen onrustig heen en weer, zijn rumoerig en lijken ongedisciplineerd, tot het moment dat Colin vanuit de zaal het podium beklimt, z'n afgezakte spijkerbroek rechtrekt en stilte eist. Op slag zie ik die magere, altijd wat afwezige jongen veranderen in de dwingende bandleider die zijn Orkest met onzichtbare touwtjes in bedwang houdt en als een draaiorgel bedient. De dynamische trompettist die de aandacht van muzikanten én publiek moeiteloos afdwingt. Rapper Unorthodox loopt het podium op en op Colins aangeven wordt *IT Circus [NOT]* afgetikt. Het is alsof de bliksem inslaat. In één klap is duidelijk dat Colin alles al tot in de kleinste details in zijn hoofd had en instinctief wist dat de grote trom noodzakelijk is om de beat van *IT Circus [NOT]* als een aardbeving met een kracht van 7,4 op de schaal van Richter te laten klinken. De Helling schudt op z'n grondvesten en zelfs in een lege zaal, onder het kille tl-licht, is duidelijk dat hier iets volstrekt unieks gebeurt. Ik kan m'n oren nauwelijks geloven, zie vanuit mijn ooghoeken hoe Maike breeduit lacht, Rob begint te stuteren en Erik en Gijs verbijsterd de hand voor hun mond slaan. Het lompe ritme van *IT Circus [NOT]* wordt door het Orkest dynamisch naar een hoogtepunt gestuwd, opgezweept door de maniakale raps van Unorthodox en een stuterende Orkest-leider die iedere muzikant tot het uiterste drijft. Beter, harder, meer! Drie minuten later staan vijf toeschouwers in een verder lege Helling vijftien graden uit het lood, steil achterover geslagen en totaal in de war van wat ze zojuist hebben gezien en gehoord. Colin draait zich om naar z'n selecte publiek, kijkt ons vragend aan en zegt: 'Zoiets?'

Doordat hij jarenlang speelde met C-Mon & Kypski, Relax, Voicst en vele andere muzikanten, weten goed ingevoerde journalisten wie

Colin is en wat hij doet. Zo ook Saul van Stapele, de belangrijkste Nederlandse hiphopjournalist. De week voorafgaand aan de generale repetitie in De Helling bezoekt Saul Colin in zijn flat in Overvecht, die hij deelt met rappers ParAdoX en ReaZun (Ben Hartman) uit zijn Orkest. Saul doet een kort interview met Colin en woont een repetitie van het Orkest bij, samen met een fotograaf. Ik weet van niks en dat is maar beter ook: vaak moet je zakelijk en publicitair niet te veel willen regelen en beïnvloeden, zeker niet in de gesloten hiphopwereld waarin iedereen elkaar kent. Op de dag van de generale repetitie verschijnt Sauls artikel op een halve pagina in *NRC Handelsblad*, met een grote foto van zo'n twaalf repeterende Orkest-leden. Het artikel en vooral de foto geven een uitstekende impressie van de losjes georganiseerde muzikale chaos die vijf dagen later op het podium in De Helling staat. De redactie van de cultuurbijlage van *de Volkskrant* volgt twee dagen later met een bijna paginagrote foto van Colin in zijn studio plus een kort interview over zijn wilde plannen voor komende zondag. Maanden eerder hebben *Nieuwe Revu* en *3VOOR12*, VPRO's muziekplatform op internet, Colins talent al gesignaleerd. De kaartverkoop loopt al wekenlang onverwacht goed, want hiphopfans weigeren doorgaans kaarten in de voorverkoop te kopen, maar Colins fans, vrienden en bekenden blijken daarop een uitzondering. Met tekst, uitleg en een aantrekkelijk gepresenteerd plaatje in twee landelijke kranten willen meer mensen dit absoluut niet missen. Op de dinsdagavond van de generale repetitie zijn nog slechts drieëndertig kaarten beschikbaar en manen we alle Orkest-leden zes euro uit te geven voor hun vaders, moeders, vrienden en bekenden. Woensdagochtend blijkt iedereen te laat. Na een zeer intensieve aanloop en voorbereiding van bijna een jaar, bescheiden maar effectieve persaandacht en een overdonderende generale repetitie debuteert Kyteman's Hiphop Orkest in een uitverkochte Tivoli De Helling. We kunnen het nauwelijks geloven.